บทนำ

ครั้งแรกที่เราเจอกันไม่ค่อยน่าประทับใจเท่าไร

.

.

.

“เฮ้ย! พวกนาย”

ผมยังจำได้ตอนที่เห็นรุ่นพี่คนนั้นปรากฏตัวต่อหน้าผมกับมิว เพื่อนของผมที่มาจากโรงเรียนมัธยมเดียวกัน เข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ต่างคณะ

ตอนนั้นเป็นตอนที่ผมกำลังปลอบไอ้มิวที่กำลังร้องไห้ฟูมฟาย เพราะผิดใจกับรูมเมทของมันมา ซึ่งในภายหลังทั้งสองคนก็ได้คบกันนั่นแหละ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นตอนนี้ สิ่งที่ผมอยากจะเล่าให้ฟังตอนนี้คือครั้งแรกที่ผมเจอพี่บอส ผมรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาดึงดูดพอใช้ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะผมกำลังหนักใจกับการปลอบเพื่อน บางทีผมอาจจะเผลอใจเต้นกับรุ่นพี่คนนี้ก็ได้

~ youmay (Airin_and) ~

ไม่สิ ผมไม่มีเวลามาคิดใจเต้นกับเขาหรอก ในเมื่อสีหน้าของเขาถมึงทึงขึ้นเรื่อย ๆ ขณะมองมาที่มิว เอาจริงนะ ต่อให้เขาหน้าตาดีกว่านี้อีกสิบเท่า แต่ถ้าโผล่มาแล้วชักสีหน้าใส่ขนาดนั้น ใครจะไปใจเต้นด้วยลง

"ใครวะมิว" ผมถามเพื่อนที่เริ่มเช็ดน้ำตาลวก ๆ แล้วเอาแว่นใส่กลับไป "คนรู้จักเหรอ"

"นี่...พี่บอส เพื่อนพี่กช" พี่กชคือรูมเมทของไอ้มิวนั่นแหละ แปลว่าไอ้คุณพี่บอสนี่เป็นเพื่อนของคนที่ทำให้เพื่อนผมร้องไห้สินะ

เห?...

"แล้วนี่ใครล่ะมิว ผัวใหม่เหรอ"

โอ้โห! ปากเหรอนั่น!

ผมรู้สึกว่านิ้วกลางกระตุก ถ้าไม่ติดว่าตัวเองไม่เก่งเรื่องการต่อยตีและอีกฝ่ายตัวสูงกว่าละก็...ไม่สิ ผมไม่ต่อยคนหรอก ผมผู้ดีกว่านั้น

"ล่ามมันไว้ให้ดี ๆ หน่อยดีกว่าไหมครับ" พูดไปด้วยอารมณ์เดือดแทนเพื่อนสุด ๆ เออ โอเค ผมอาจจะไม่ผู้ดีก็ได้ แต่คุณต้องเข้าใจผมสิ

"อะไร" คนโดนย้อนหน้าเหวอไปทีเดียว และมันทำให้ผมสะใจอย่างบอกไม่ถูก

"ก็หมาในปากพี่ไง" พูดพร้อมกับยิ้มยียวนแบบสุด ๆ ส่งให้ด้วย เอาสิ "รู้นะว่าในนั้นมันเยอะจนเพาะได้เป็นฟาร์ม แต่เพาะออกมาแล้วก็ดูแลมันให้ดี ๆ หน่อย"

"ไอ้เด็กนี่..."

"เดี๋ยว ๆ ๆ" มิวรีบลุกขึ้นมาขัดพวกเราที่กำลังจะมีเรื่องกันอีกในสิบวินาทีต่อไป "จะมามีเรื่องกันทำไมเนี่ย แล้วพี่บอส...พี่ตั้งใจจะ

มาหาเรื่องผมไม่ใช่เหรอ จะมาทะเลาะกับเพื่อนผมทำไม”

“ก็เพื่อนมิว---” พูดค้างก่อนจะหุบปากลง “ใครบอกว่าพี่จะมาหาเรื่องมิว”

“โห! พูดมาขนาดนั้นไม่หาเรื่องเลยเนอะ” อดไม่อยู่ ต้องเถียงแทนเพื่อนจนได้ มิวหันมามองผมอย่างไม่อยากจะเชื่อที่หาเรื่องให้ตัวเองขนาดนี้ โธ่เอ๊ย! ใครจะเป็นคนดีแบบเอ็งฟะ ไอ้มิว (หมาในปาก) เขากัดมา (หมาในปาก) เราก็ต้องกัดตอบโว้ย!

“แนท พอก่อน แล้ว...พี่บอสมีอะไรครับ มาทำอะไรแถวนี้”

“มาทำอะไรดึก ๆ ดื่น ๆ” ไอ้คุณพี่บอสถามเพื่อนผมกลับมาเสียอย่างนั้น นี่นิ้วกลางผมกระตุกจริง ๆ นะ อยากจะโชว์ใส่หน้ามัน...ไม่สิ อยากจะจิ้มลูกตามันสักข้างให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย!

“คุยกับเพื่อน” ไอ้มิวก็ยังจะอุตส่าห์ตอบ

“คุยอะไร เมื่อกี้เห็นจะฟัดกันอยู่แล้ว กอดกันนัวเนียขนาดนั้น”

“โอ๊ย ไอ้มิว ขอกูต่อยเพื่อนพี่กชสักทีได้ไหม” ทนไม่ไหวแล้วโว้ย! จะตั้งใจหาเรื่องเพื่อนผมอะไรขนาดนั้นวะ!

อีกอย่าง...ถ้าผมกอดนัวเนียกับมิวแล้วเขาจะทำไม!? มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเขาเลยปะ ถึงไอ้ที่ผมกอดมิวไปเมื่อกี้จะกอดแบบเพื่อนปลอบโยนกันสุด ๆ ก็เถอะ แต่ถ้าคนมันจะมองในแง่ร้ายก็คงห้ามไม่ได้จริง ๆ

“พี่มีอะไร” มิวถามเหมือนเหนื่อยเต็มทน

ผมยอมข่มความโกรธของตัวเองไว้ส่วนหนึ่งก็เพราะสงสารมันนี่แหละ ไอ้แว่นแฝดผม (เราใช้แว่นทรงเดียวกันครับ) มันไม่ชอบมีเรื่อง บอกเลยว่าโคตรอ่อนต่อโลก

“ไอ้กชมันสภาพไม่ค่อยดีเท่าไร บอกว่าทะเลาะกับมิวมา”

“เหรอครับ”

“เรื่องข่าวลืองี่เง่านั่นใช่ไหม บอกแล้วว่าไม่ควรทำแบบนั้นแต่ต้น...บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าเอาใครเป็นเครื่องมือ”

ผมว่านี่มันชักจะมากเกินไปละ

เรื่องของเรื่องก็คือมิวมันมีชื่อเสียงอยู่ในเน็ตนิดหน่อย ทีนี้มันก็แกล้งหลอกแฟนคลับมันว่าคบอยู่กับพี่กช รูมเมทมันนั่นแหละ ทีนี้เหมือนเรื่องมันแดงออกมา ผมก็เข้าใจนะว่ามิวทำผิดจริง แต่ไอ้คนที่มาด่าเพื่อนผมปาว ๆ อยู่นี่เกี่ยวอะไรด้วย

“พอสักทีได้หรือยังครับ” ผมว่าอย่างเหลืออด กระชากมิวให้ไปอยู่ข้างหลังตัวเองแล้วจ้องตาคนที่ตัวสูงกว่าอย่างไม่เกรงกลัว “ที่เพื่อนพี่ทำกับเพื่อนผมก็ทุเรศเหมือนกันนั่นแหละ ไม่สิ ทุเรศกว่าอีก มาให้ความหวังคนอื่น พอมีเรื่องก็ด่ารูมเมทตัวเองแล้วหนีไปอย่างนั้น”

นี่ผมพูดจริงนะ ก็เท่าที่ฟังมิวเล่าน่ะพี่กชเองก็ทำเหมือนจะมีใจให้มิวแท้ ๆ แต่พอถึงเวลาก็ทิ้งมิวแล้วหนีหายไปไหนไม่รู้

“แล้วมันสมควรไหมที่ไปยุ่งเรื่องอดีตของคนอื่นแบบนั้นน่ะ”

เรื่องที่พี่บอสด่ามิวตอนนี้คือเรื่องที่มิวเอามาปรึกษาผมนี่แหละ คือมิวมันไปขุดเรื่องแฟนเก่าของพี่กชขึ้นมาไง แต่มันไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรเลยนะถ้าถามผม และจริง ๆ แล้วผมเองนี่แหละที่เป็นคนไปเผือก ขุดเรื่องแฟนเก่าของพี่กชมาเล่าให้มิวฟัง

หน้าเพื่อนข้างตัวผมสลดไปอย่างน่าสงสาร ผมกัดฟันกรอด รู้สึกเกลียดผู้ชายตรงหน้าขึ้นมาจับใจเลย จริง ๆ ก็ไม่อยากปล่อยให้ลอยนวลไปทั้ง ๆ แบบนี้หรอกนะ แต่เห็นแก่มิว...ผมจะไม่มีเรื่องก็ได้

“มิว” ผมว่า “กลับหอกัน”

“หอกู?”

จะหอใครก็ได้แล้วโว้ย

“เออ” ผมพูดเสียงห้วน มองรุ่นพี่ที่มีสีหน้าอึ้งๆ เหมือนพูดอะไรไม่ออกด้วยความอาฆาตทิ้งท้าย ก่อนจะลากไอ้แว่นแฝดตัวเองไปอีกทาง

โว้ย! เกลียดคนโว้ย! อยากทำร้ายไอ้คนหุ่นดีหน้าตาดีนั่นให้ลงไปกองศิโรราบกับพื้น

หงุดหงิดขั้นสุด!

บทที่ 1

แน่นอนว่าหลังจากการเผชิญหน้าที่โคตรจะเลวร้ายนั่นแล้ว ผมกับพี่บอสก็ยังได้เจอกันบ่อย ๆ ด้วยเหตุบังเอิญต่าง ๆ นานา

อันที่จริงถ้าตัดการเจอกันครั้งแรกที่แสนจะเลวร้ายนั่นออกไป ตัดความปากปีจอของเขาทิ้งอีกสักนิด ผมว่าเขาเป็นผู้ชายที่น่าสนใจคนหนึ่งเลยนะ

อันดับแรกเลยคือเรื่องตัวตนในโลกออนไลน์ของเขา

พี่บอสมีนามแฝงว่า Vk Dragon และตอนที่เขาใช้ตัวตนในโลกออนไลน์ไปตีสนิทกับมิว เขาก็ขอให้มิวเรียกเขาว่ามังกร

พี่บอสเป็นแฟนคลับของมิวที่ทำช่องในการแคสต์เกม ช่องไอ้มิวชื่อ SlimeSmileS เป็นการใช้ลูกเล่นตัวอักษรภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ ถ้าถามผมนะ แต่สิ่งที่ผมกำลังจะบอกก็คือพี่บอสเป็นแฟนคลับไอ้มิวแบบตัวยงมาก แต่เจ้าตัวก็ไม่ยอมบอกเรื่องนี้กับมิวทั้งที่คอยพูดแขวะ ทำตัวแย่ ๆ ใส่เพื่อนผมตั้งนานสองนาน

จนกระทั่งเขาโป๊ะแตก...ผมจับได้ว่าเขาคือน้องมังกรก่อนไอ้

มิว แต่เพื่อนผมก็ได้รู้ความจริงเรื่องนี้ในเวลาต่อมา

นี่คือความน่าสนใจอย่างแรกในตัวของรุ่นพี่คนนี้ คือเขาเป็นคนที่ย้อนแย้งในตัวเองสูง ต่อหน้าทำตัวเหมือนเกลียดมิว แต่ลับหลังนี่ยกมิวเป็นไอดอล ซึ่งมันก็ประหลาดดี คนปกติทั่วไปต้องทำสิ่งที่ตรงกันข้ามไม่ใช่เหรอ

สิ่งที่น่าสนใจของพี่บอสอันดับที่สอง คือตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริง

เขาเป็นผู้ชายที่รูปร่างดี สูงชะลูดพอ ๆ กับพี่กชแฟนไอ้มิว มีกล้ามเนื้อพอดี ๆ มาดดี หน้าตาหล่อเหลา ถึงจะหล่อสู้พี่กชไม่ได้แต่ก็ต้องยอมรับว่าน่ามองทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้นแล้วเขายังเรียนเก่งติดอันดับท็อป ๆ ของคณะ แถมยังไม่เคยมีข่าวว่าคบอยู่กับผู้หญิง (หรือผู้ชาย) ที่ไหน

โอ๊ะ...พูดมาถึงขนาดนี้ พวกคุณคงรู้กันแล้วสินะว่าผมชอบผู้ชาย

ขอใช้คำว่าสนใจผู้ชายดีกว่า ตั้งแต่ขึ้นมัธยมต้นมาผมก็รู้แล้วว่าตัวเองมีรสนิยมทางเพศเป็นแบบนี้

เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไรนะ พวกเพื่อนในกลุ่มผมก็รู้กันหมด ไอ้มิวก็รู้ ไอ้เก่ง เพื่อนสนิทไอ้มิวก็รู้ เอาเป็นว่าหลายคนแค่เห็นหน้าผมก็เหมือนเห็นตัวอักษรคำว่า ‘เกย์’ มาแปะอยู่ที่หน้าผากแล้ว

ส่วนเรื่องที่ผมเพิ่งวิเคราะห์สด ๆ ร้อน ๆ เกี่ยวกับพี่บอส...อืม มันก็แค่สิ่งที่ผมทำกับผู้ชายที่หน้าตาดีกว่ามาตรฐานหน่อยทุกคนนั่นแหละ และถึงผมจะได้ข้อสรุปออกมาว่าพี่บอสน่าสนใจยังไง แต่ความจริงที่ว่าเขาปากหมาสุดจะทนนี่ก็ยังเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ เพราะงั้นต่อให้นึกสนรุ่นพี่คนนั้นอยู่นิด ๆ แต่แค่คิดถึงข้อเสียเขาก็แหยงขึ้นมาแล้ว

ผมอยากมีแฟนนะ...เพราะงั้นถึงได้คอยสแกนแล้วก็วิเคราะห์ผู้ชายโสดคนนั้นคนนี้ยังไงล่ะ แต่ไหน ๆ จะมีแฟนทั้งทีขอดี ๆ ไปเลยดีกว่า ไอ้ต้องมานั่งทะเลาะ ปล่อยหมาออกจากปากใส่กันนี่น่าจะชวนปวดหัวมากกว่าฟิน

ว่าแล้วผมก็น่าจะหาโอกาสเหมาะ ๆ ไปมองหาคนดี ๆ ที่จะอยู่ข้างกายสักหน่อยนะ เริ่มต้นจากไปท่องราตรีคืนนี้เลยเป็นไง

“เฮ้! แนท”

“ไง มิว” ผมหลุดออกจากห้วงความคิดของตัวเองพลางตอบอีกฝ่ายยิ้ม ๆ จะว่าไปแถวนี้มันตึกเรียนของเพื่อนผมคนนี้นี่นะ ไม่แปลกใจหรอกที่จะได้เจอ

“แปลกจังที่เจอแกแถวนี้” คนตรงหน้าว่า

มิวเป็นเพื่อนจบมัธยมจากที่เดียวกันและสนิทกันพอตัว หมอนี่เตี้ยกว่าผมนิดหนึ่ง แล้วก็มีออร่าความเนิร์ดและความอินโนเซนต์มากกว่าผมอยู่พอสมควร แม้ว่าเราจะใส่แว่นเหมือนกันก็เถอะ อย่างหนึ่งที่ผมมีเหมือนไอ้มิวก็เหมือนจะเป็นแว่นทรงเดียวกันนี่แหละ

“มีเรียนตึกฝั่งนี้เหรอ” มิวเปิดปากถาม มือข้างหนึ่งถือแฟ้มเอกสารการเรียน อีกข้างหอบกระเป๋าโน้ตบุ๊กพะรุงพะรัง

“อือ ก็นะ มีธุระนิดหน่อย”

“แล้วเสร็จธุระหรือยัง”

“ทำไม”

“จะชวนไปกินข้าวที่โรงอาหารด้วยกัน”

“เอาดิ เสร็จแล้ว” อดไม่อยู่ ผมต้องเอื้อมมือไปช่วยมันถือกระเป๋า “กูช่วย...มา”

“ขอบใจ”

“แล้วพี่กชล่ะ”

“เออ เดี๋ยวพี่กชตามมากินด้วยน่ะ” มิวว่า สีหน้ามีร่องรอยไม่แน่ใจ “แนทจะโอเครึเปล่าถ้าต้องกินข้าวกับพี่กช”

“โอเคดิ” ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรกับแฟนเพื่อนอยู่แล้ว พี่กชเองก็เป็นคนดี อย่างน้อยก็ดีกว่าไอ้พี่บอสจอมปากหมานั่นละนะ

เฮ้ย! อย่ามองผมแบบนั้น ผมไม่แย่งแฟนเพื่อนหรอก หรือต่อให้ผมคิดแย่ง พี่กชคงไม่สนอยู่แล้ว กะหนุงกะหนิงกับเพื่อนผมเสียยิ่งกว่าอะไร

“แล้วเมื่อไหร่แนทจะมีแฟนล่ะ”

“หา!?” ผมแทบปล่อยตะเกียบที่คีบเส้นก๋วยเตี๋ยวขึ้นมา ส่วนไอ้มิวตักข้าวมันไก่ใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ ด้วยสีหน้าไม่ทุกข์ร้อน “เมื่อกี้แกคงไม่ได้ถามว่าเมื่อไหร่เราจะมีแฟนหรอกใช่ไหม”

“เราถามแบบนั้นแหละ”

“เหอะ” ผมส่งเสียงในลำคออย่างประชดประชัน “คิดว่าเราไม่พยายามอยู่เรอะ นี่ก็หาอยู่เนี่ย ไม่เห็นเจอสักทีเลย”

“อืม...แต่ก็นั่นสิน้า~” มิวครางในลำคออย่างครุ่นคิด “ของแบบนี้มันต้องรอให้ถึงเวลาจริง ๆ นั่นแหละ ต้องเป็นคนที่ใช่ในเวลาที่ใช่ อะไรแบบนี้ปะ”

ฟังความคิดอันแสนใสซื่อบริสุทธิ์ของเพื่อนแล้วผมได้แต่เบ้ปาก ก็แหงสิ ไอ้มิวมันโชคดีนี่หว่า อยู่เฉย ๆ ก็ได้คนหล่อ ๆ อย่างพี่กชมาเป็นแฟน โคตรจะส้มหล่น ถึงแม้ว่าความรักของมันจะมีอุปสรรคบ้าง แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็รักกันแล้วก็ได้คบกันละว้า ไม่เหมือนผม ขนาดพยายามหามาตั้งนานยังไม่ได้เป็นตัวเป็นตนสักคน คิดแล้วก็อิจฉาคนที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก แต่ก็ได้แฟนดี ๆ มาอยู่ข้างตัวแบบมัน

“ทำหน้าแบบนั้นแปลว่าไม่เห็นด้วยกับที่เราพูด” มิวพูดดักคอ

พร้อมกับหรี่ตาลง

ผมยักไหล่ “ก็กูไม่ได้โชคดีมีรูมเมทหล่อ ๆ แบบมึงนี่หว่า” อย่าแปลกใจครับถ้าเราจะใช้สรรพนามแทนตัวแบบสุภาพบ้าง แบบพ่อขุนรามบ้าง แล้วแต่อารมณ์ในการพูดล้วน ๆ “ถ้ากูมีคนแชร์ห้องหล่อแบบพี่กช กูก็ขึ้นคร่อมไปนานแล้ว แต่นี่อยู่คนเดียวไง เลยไม่มีโชคสองชั้นแบบแก”

“กูว่านะ...” ไอ้มิวยิ้มกริ่ม “เพราะทุกคนรู้ว่ามึงคิดแบบนี้แน่เลย เลยไม่มีใครกล้ามาแชร์ห้องกับมึง”

“ไอ้ห่ามิว!” ผมโวยวาย “พูดงี้เดี๋ยวกูลากมึงขึ้นเตียงก่อนเลย”

“ไหน ใครจะลากมิวมิวพี่ขึ้นเตียง”

เสียงจากพี่กชที่เดินเข้ามาหาพวกเราทำเอาทั้งผมทั้งมิวสะดุ้ง ร่างสูงโย่งเดินมาโอบคอมิวจากด้านหลังแสดงความเป็นเจ้าของเต็มที่ แถมสายตาที่มองมาทางผมก็ดูไม่ค่อยไว้ใจเท่าไร ถึงปากจะยิ้มก็เถอะ

ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเพราะไม่อยากให้พี่กชไม่ชอบขี้หน้าผม (การโดนคนหล่อเกลียดนี่เสียสุขภาพจิตนะครับ) แต่ในขณะเดียวกันผมก็ทั้งขำแล้วก็อิจฉามิวที่มีคนมาคอยหวง แถมที่พี่กชแสดงออกอย่างชัดเจนเหมือนเด็ก ๆ แบบนี้ก็น่ารักมาก ๆ เมื่อไหร่ผมจะมีคนมาคอยหวงแบบนี้บ้างนะ

“โธ่ พี่กช” มิวหันไปหาอีกฝ่าย “แนทก็แค่พูดเล่นเอง ขำ ๆ น่า ว่าแต่...พี่กชวางกระเป๋าแล้วไปซื้อข้าวไหม ผมดูของให้”

“โอเค ว่าจะกินข้าวมันไก่แบบมิว เฮ้ยบอส วางกระเป๋าก่อนเปล่า จะได้ไปซื้อข้าวกัน”

ผมเบนสายตาตามพี่กชทันที พี่บอสที่เดินตามหลังพี่กชมาเงียบ ๆ รับคำพร้อมกับส่งกระเป๋าให้เพื่อน

มิวรีบยกมือไหว้คนเป็นรุ่นพี่อย่างรวดเร็ว “สวัสดีครับพี่บอส”

“หวัดดีมิว” เขาตอบกลับ ชำเลืองสายตามาทางผมราวกับจะดูว่าผมจะทักทายเขาไหม

แต่ผมก็แค่คีบลูกชิ้นเข้าปากแล้วเคี้ยวหมับ ๆ ผมไม่เหมือนมิวหรอกนะที่จะยกมือไหว้คนที่พูดจาไม่ดีใส่เราขนาดนั้นได้ ถึงแม้หลังจากตอนนั้นผมจะเคยทำตัวสนิทสนมกับพี่บอสถึงขั้นไปกินข้าวด้วยกันสองต่อสองก็ตาม แต่การกินข้าวด้วยกันครั้งเดียวก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะเคารพคนตรงหน้าขึ้นมาเสียหน่อย

“พี่กชไม่ต้องห่วงนะครับ” ผมหันไปยิ้มให้แฟนเพื่อน “ผมแค่ล้อมิวเล่นเฉย ๆ ไม่ทำอย่างที่พูดจริง ๆ หรอก เพราะรู้อยู่แล้วว่ามิวมีคนที่ลากมันขึ้นเตียงอยู่ทุก---”

“ไอ้แนท!” มิวเตะขาผมจากใต้โต๊ะ แต่แรงมันไม่ทำให้สะดุ้งสะเทือนหรอก

ผมหัวเราะร่วนเมื่อเห็นใบหน้าที่แดงขึ้นของเพื่อน แก้มพี่กชเองก็ขึ้นสีนิด ๆ เหมือนกัน ให้ตายเหอะ คู่นี้โคตรน่ารัก พี่กชเองถึงจะวางมาดนิ่งกว่ามิว แต่จริง ๆ ก็ขี้เขินเหมือนกัน ผมเหลือบสายตาไปเห็นหน้าพี่บอสที่ยับยู่ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน มองมาทางผมอย่างไม่ชอบใจ ซึ่งผมก็ทำเพียงยักไหล่อย่างไม่ยี่หระ

พี่บอสกับพี่กชผละไปซื้อข้าว ผมหยิบแก้วโค้กของตัวเองขึ้นมาดูดพลางพลิกข้อมือดูนาฬิกา

“มึงนี่...อย่าแซวกูต่อหน้าพี่กชนักได้ไหม” ไอ้มิวก้มลงกระซิบหน้ายังแดงไม่หาย ไอ้หมอนี่แหย่ง่ายฉิบ “ต่อหน้าน่ะเขาไม่พูดอะไรก็จริง แต่ลับหลังนี่เขาเล่นกูหนักนะโว้ย แล้วพี่แกก็โคตรจะขี้หึงเพราะงั้นแกเพลา ๆ ลงหน่อยเหอะ ไม่งั้นสุดท้ายคนซวยก็กูนี่แหละครับ”

“เหม็นความรักว่ะ” ผมพูดในสิ่งที่ใจคิดตรง ๆ

มิวโวยวายต่อ “ห่าแนท! ฟังที่กูพูดบ้าง โอย ถ้าจะมาหมั่นไส้กันแบบนี้ก็ไปหาแฟนไป๊! จะได้เลิกฟุ้งซ่านสักที”

ฟุ้งซ่านเหรอ ผมเนี่ยนะฟุ้งซ่าน?

ผมครุ่นคิดสิ่งที่คุยกับมิวขณะที่เดินทอดน่องไปตามท้องถนนใจกลางเมือง

บางทีผมอาจจะเหงาจนฟุ้งซ่านตามที่ไอ้มิวตั้งข้อสังเกตก็ได้ ไม่สิ ผมไม่ได้เหงาถึงขนาดนั้นหรอก ส่วนไอ้เรื่องอยากมีแฟนมันก็มี แล้วให้พูดตามตรง ไม่ใช่ว่าผมไม่เคยโดนผู้ชายจีบนะ อย่างที่บอกว่าหน้าผมมันก็ค่อนข้างบอกยี่ห้อว่าเป็น เพราะงั้นก็พอจะมีผู้ชายแวะเวียนเข้ามาบ้าง แต่ผมดันตั้งสเปคไว้สูงด้วยมั้ง สเปคไม่เท่าไรแต่หาคนที่คุยด้วยแล้วคลิกนี่มันยากกว่าที่คิดจริง ๆ นะ

ให้ตายเถอะ แค่ขอใครสักคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ หน้าตาดี รูปร่างดี ตัวสูง มีหน้าแบบที่ชอบนี่มันยากเกินไปหรือไง (ยากสินะ) แต่ก็ช่างเถอะ ถึงผมจะโสด แต่ผมถือคติไม่ยอมนั่งเหงาอยู่คนเดียวในห้องแน่

ว่าแล้วสุดสัปดาห์แบบนี้ก็โฉบไปนั่งร้านประจำดีกว่า หาอะไรเบา ๆ จิบ ฟังเพลงเอื่อย ๆ จากนั้นก็รอให้ใครสักคนเข้าหา ฟังเป็นแผนที่เข้าท่าดีไหม ไม่รู้เรียกว่าแผนได้รึเปล่า แต่ผมก็มุกนี้ตลอดนั่นแหละ

ผมเข้ามานั่งอยู่ที่มุมเดิมในบาร์แห่งหนึ่งที่ถือเป็นแหล่งเฉพาะของคนประเภทผม ไฟสลัว ๆ ภายในร้านทำให้ผมต้องตั้งค่าแสงในหน้าจอมือถือใหม่ ไม่งั้นจะปวดลูกตาอย่างยิ่ง

ผมนั่งไถโซเชี่ยลมีเดียแบบที่คนอายุเท่าผมทุกคนจะต้องทำ

กันในเวลาว่าง เงยหน้าขึ้นเป็นระยะ ๆ เผื่อว่ามีใครน่าสนใจในค่ำคืนนี้ อันที่จริงผมก็มีเหล่ ๆ ไว้สองคน คนหนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามผม ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะอายุพอ ๆ กันหรือไม่ก็ห่างกันเพียงไม่กี่ปี รายนี้โอเค แต่งตัวสะอาดสะอ้าน หน้าตาก็ไม่แย่ หุ่นก็ดูดี ที่สำคัญคือปรายตามองผมมาตลอดตั้งแต่ที่เครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์มาเสิร์ฟตรงหน้า

เรื่องของเรื่องคือผมไม่ใช่สายดื่ม คอไม่แข็ง เวลามานั่งร้านนี้ทีไร พนักงานรู้งานตลอดว่าต้องชงอะไรก็ได้ที่ใส่เหล้าแค่นิดเดียวมาให้ผม และวันนี้ไม่รู้มือชงไปเจออะไรมา แก้วเหล้าของผมถึงได้เป็นสีชมพูสดใส แถมมีขนมฟรุ้งฟริ้งประดับอยู่บนแก้วประหนึ่งผมเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา ทั้งที่จุดประสงค์ที่ผมมานั่งแกร่วอยู่นี่ก็เพื่อตกผู้ชายไม่ต่างจากผู้ชายคนอื่น

ผมหยิบแท่งป๊อกกี้รสสตรอว์เบอร์รี่ขึ้นมาพร้อมกับปรายตามองคนที่สอง คนนี้นั่งอยู่หน้าบาร์เลย ห่างจากผมไปพอสมควรแต่ก็ยังอยู่ในระยะสายตา ว่ากันตามตรงแล้วผมสนใจคนนี้มากกว่าเพราะเคยเจอเขามาที่ร้านนี้สองครั้ง เหมือนเขาเองก็จะเหล่ ๆ มองผมตั้งแต่คราวก่อนนั้นเหมือนกัน แต่ก็ไม่เข้ามาทักสักที คนนี้น่าจะอายุมากกว่าอีกคน แต่เส้นผมสีทองที่ย้อมมาทำให้เขาดูเด็กลงเพราะความบ้าบิ่นแบบเฮ้ว ๆ นั่น ต่างจากคนแรกที่ผมดำสนิทและดูเรียบร้อยกว่า

ต่อจากนี้ผมจะเรียกสองเป้าหมายนี้ว่าหัวดำกับหัวทอง มาดูกันดีกว่าว่าคืนนี้ใครจะมาทักผมก่อน ผมยกสิทธิ์ให้คนแรกที่บุกก่อนเลยเพราะการบุกไม่ใช่สายผม แนวทางของผมคือใช้สายตากับท่าทางสอยมามากกว่า ผมเคยโม้ให้เพื่อนในกลุ่มฟังว่าวิธีของผมคือดีดนิ้วเรียก แบบเป๊าะเดียวผู้ชายก็วิ่งเข้าหา

ผมก้มหน้าลงแล้วไถโซเชี่ยลต่อไป เจอรูปไอ้มิวเซลฟี่กับพี่กช ในร้านอาหารตามสั่งของแม่มัน ชิ! เหม็นความรัก นี่พาแฟนไปที่บ้านกันทุกวันหยุดเลยเปล่าเนี่ย คราวก่อนมิวก็เล่าให้ฟังว่าพี่กชพามันไปกินข้าวกับที่บ้าน อะไรจะไปมาหาสู่กันชัดเจนขนาดนี้ แล้วดูผมสิ โสดสนิทจนต้องมานั่งอ่อยผู้ชายในบาร์ เออ เอาเถอะ ผมก็มีวิธีเอ็นจอยชีวิตในแบบของผมละวะ

ช้อนสายตาขึ้นอีกที ผมเห็นพี่หัวดำส่งยิ้มมาให้แล้วคราวนี้ผมกำลังจะยิ้มตอบ แต่พนักงานคนเดิมดันเดินกลับมาพร้อมกับเครื่องดื่มกลิ่นฉุนที่น่าจะผสมเหล้าแรงอยู่

“ผมไม่ได้สั่งนี่ครับ” ผมพูดงง ๆ อีกอย่าง...พี่แกก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าผมไม่ชอบกินเหล้าแรง

“ผมสั่งให้เอง” เสียงนุ่ม ๆ ของใครอีกคนแทรกขึ้นขณะที่พนักงานขอตัวจากไปไวปานสายลม

เหยด...พี่หัวทองมาว่ะ! เราสบตากันมาตั้งหลายรอบแล้ว แต่เขาไม่เคยเข้ามาทักเลย แต่บทพี่แกจะรุกก็รุกเลยว่ะ!

“มาคนเดียวรึเปล่าครับ” เขาถามยิ้ม ๆ ทั้งที่รู้คำตอบดี “จะรังเกียจไหมถ้าผมขอนั่งด้วย”

“ตามสบายเลยครับ” ผมตอบนิ่ง ๆ อย่างไว้ท่า แม้ใจจริงแทบจะลุกขึ้นไปเลื่อนเก้าอี้ให้พี่แกนั่งก็ตาม

พี่หัวทองเลื่อนเก้าอี้แล้วทรุดตัวนั่ง ในมือมีแก้วเหล้าถือติดมาด้วยอยู่แล้ว

เราสองคนแนะนำตัวกันง่าย ๆ เขาอายุมากกว่าผมห้าปี ชื่อเล่นชื่อบี เขาชวนให้ผมชนแก้วกับเขาง่าย ๆ ผมทำตามที่เขาขอพร้อมกับยกขึ้นจิบตามมารยาท ของเหลวร้อนไหลผ่านคอไป แต่ผมก็ยังรักษาสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติได้ ถึงจะไม่ชอบเหล้าแรง ๆ แต่ทำให้

อีกฝ่ายเสียน้ำใจคงไม่ใช่เรื่องดี

“แล้วนี่น้องแนทเรียนอยู่คณะอะไรครับเนี่ย” เขาชวนคุยหลังจากผมบอกชื่อมหา’ลัยที่เรียนอยู่

“วิศวะคอมพ์ ครับ”

“โห! แบบนี้ก็ต้องเก่งคอมพ์น่าดูเลยสิ”

ผมยิ้มนิด ๆ ก่อนจะตอบ “ก็เฉย ๆ แหละพี่ แล้วพี่บีล่ะครับทำงานบริษัทเกมนี่เป็นไง”

“ก็โอเคนะ งานมีหนักบ้างเบาบ้าง สลับกันไป”

“จริง ๆ ผมก็สนใจงานสายนี้นะ”

พี่บีเป็นคนชวนคุยเก่ง ไม่ได้หมายความว่าคุยสนุกจนน่าประทับใจอะไรแบบนั้นนะ ยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่เขาก็สรรหาหัวข้อสนทนามาคุยได้เรื่อย ๆ ซึ่งผมเหมาะกับคนประเภทนี้มากกว่าเนื่องจากตัวเองชวนคุยไม่เก่ง

พี่หัวดำที่ตอนแรกเหล่ ๆ ผมไว้หายออกไปจากร้านตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ เป็นเรื่องปกติแหละ ผมเองก็เคยหลบออกจากร้านมาเวลาคนที่ตัวเองเล็งไว้โดนคนอื่นงาบไปซึ่ง ๆ หน้า ไว้โอกาสหน้าแล้วกันนะพี่หัวดำ ถ้าพี่แวะมาร้านนี้อีก เราคงได้กินกันสักวัน

“อีกสักแก้วนะครับน้องแนท” พี่บีชวน

ผมขมวดคิ้วมุ่นนิดหนึ่งเพราะตัวเองซัดไปสองแก้ว ตัวเริ่มร้อนไปหมดแล้วเนี่ย “ผมว่าพอแล้วดีกว่ามั้งพี่”

“น่านะ” เขาอ้อน “ดื่มเป็นเพื่อนพี่ที แก้วเดียว สุดท้ายแล้ว”

นี่กะมอมทั้งตัวเองและผมแบบเต็มที่เลยสินะ

ผมยอมเออออตามน้ำอย่างไม่อิดออด เมื่อแอลกอฮอล์แก้วที่สามไหลลงคอ ผมก็รู้สึกได้ว่ามือเขาเลื้อยมาแถว ๆ ต้นขาผมแล้ว แต่ยังไงล่ะ มือผมก็เนียนแตะแขนแตะไหล่แตะเอวเขาไม่น้อย

เหมือนกัน อีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับกระซิบอะไรบางอย่างริมฝีปากเขาเฉียดแก้มผมแล้ว เอาละ ถ้าจะมากกว่านี้ต้องเปลี่ยนสถานที่ และผมไม่ยอมให้เราหยุดกลางคันง่าย ๆ แน่

"ผมว่าเราคิดเงินกันดีกว่า" ผมพูดขึ้นมาก่อน มองตาเขาอย่างมีความหมาย ให้ตายสิ! ดูใกล้ ๆ แบบนี้แล้วหน้าเขาหล่อกว่าที่คิดเยอะเลย

พี่บีคลี่ยิ้มอย่างยินดีพร้อมกับควักกระเป๋าเงิน

ผมได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นรัวขึ้นด้วยความตื่นเต้น เป็นแบบนี้ตลอดแหละเวลาตัดสินใจขึ้นเตียงกับใคร ยิ่งตอนที่อีกฝ่ายเลื่อนมือมาแตะแขนผมเหมือนชวนเดิน อาจจะเพราะฤทธิ์เหล้าที่กรอกลงคอไปด้วยเลยยิ่งทำให้ผมรู้สึกวูบวาบเข้าไปอีก เหมือนคุณอยู่ในโลกเคลิ้ม ๆ ของตัวเองที่อะไรก็ดูจะน่าสนุกไปเสียหมด

แต่แล้วผมก็ถูกกระชากออกจากโลกความฝันของตัวเองเมื่อมีแรงบางอย่างฉุดแขนผมไปอีกทาง ผมเห็นสีหน้าแปลกใจของพี่บีผมเองก็แปลกใจไม่น้อยเช่นกัน ยิ่งตอนที่หันกลับไปดูว่าใครเป็นคนกระชากผมไป ผมยิ่งต้องอึ้ง

นี่พี่บอสมาทำอะไรแถวนี้วะเนี่ย

"แนท ขอโทษที่ให้รอนะ" เขาว่า เหงื่อเม็ดโตไหลลงบนแก้มแววตามีความลังเลไม่แน่ใจในตอนแรก แต่วินาทีต่อมาเขาก็ตัดสินใจได้ "คงจะรอนานมากละสิ เรากลับกันเถอะ ดึกมากแล้ว อย่าไปรบกวนคนอื่นเลย"

"อ่า แต่..." พี่บีพยายามเปิดปาก ดูสร่างเมาไปเยอะเลย ผมเองก็เหมือนกัน นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

"พี่บอส---"

"ขอโทษด้วยนะครับที่น้องผมรบกวน" พี่บอสหันไปพูดกับ

พี่บีก่อนจะออกแรงลากผมออกจากร้าน

ว่าแต่...นี่ผมไปเป็นน้องของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่

ไม่สิ แล้วพี่บอสมาทำอะไรในบาร์เกย์แบบนี้ แปลว่าพี่เขาก็เป็นงั้นเหรอ

ไม่สิ...

แล้วเขาจะมายุ่งอะไรกับเรื่องของผมด้วยเนี่ย

คนกำลังจะได้กันจะมาขัดขวางทำไม

ใครจะรับผิดชอบความอยากของผมหลังจากนี้ ฮะ!?

“พี่บอส” ผมพูดขึ้นหลังจากอีกฝ่ายสะบัดแขนผมออกอย่างหัวเสียเต็มที่ เดี๋ยวนะ คนที่ควรหัวเสียนี่น่าจะเป็นผมไม่ใช่เหรอ “พี่ทำอะไรของพี่ครับเนี่ย”

“ทำอะไรงั้นเหรอ” เขาหันมามองหน้าผมอย่างอารมณ์เสียแล้วต้องพามาตรงที่ซอยเปลี่ยว ๆ ไม่มีคนผ่านด้วยนะ หวังว่าเขาคงไม่ได้วางแผนซัดผมหมอบแล้วปล่อยให้นอนเลือดอาบอยู่แถวนี้ ยิ่งตอนนี้ผมเบลอ ๆ จากเหล้าที่กินเข้าไปอีก สู้แรงเขาไม่ไหวหรอก “ก็ช่วยนายยังไงล่ะไอ้เด็กโง่ ไม่รู้ตัวเลยรึไงว่ากำลังจะโดนลากไปอัดถั่วดำน่ะ”

น้ำเสียงกับสีหน้าที่แสดงออกถึงความรังเกียจทำให้ผมสร่างเมาขึ้นมาอีกระดับ ความรู้สึกหงุดหงิดและไม่ชอบขี้หน้าเขาเดิม ๆ กลับมาอีกครั้ง

“แล้วพี่ไม่คิดบ้างเหรอว่าบางทีผมอาจจะเป็นฝ่ายอัดเขาเองก็ได้”

พี่บอสชะงักกึก หน้าซีดลงกะทันหัน และนั่นทำให้ผมสะใจเป็นบ้า

“นาย...นายว่าไงนะ!”

ผมยิ้มเย็น สาวเท้าเข้าหาคนตรงหน้าที่ถอยกรูดไปด้านหลัง ทั้งที่ถ้าวัดกันด้วยแรงจริง ๆ แล้วผมไม่มีทางเอาชนะเขาได้เลย แต่ผมมีบางอย่างที่ทำให้เขาถอยได้ อาจจะเป็นตาผมละมั้ง มีคนเคยบอกว่าแววตาผมน่ากลัวมาก ๆ เวลาโกรธ

"ผมบอกว่า..." ผมลดเสียงลง มือยันกำแพงด้านหลังโดยมีพี่บอสอยู่ด้านใน เสียแต่ผมเตี้ยกว่าเขาเท่านั้นเอง ไม่งั้นคงเหมือนพวกอันธพาลไถตังค์แล้ว "พี่ไม่คิดบ้างหรือไงว่าผมจะเป็นฝ่ายอัดข้างหลังผู้ชายคนนั้น ทำไมถึงคิดว่าผมจะโดนเขาอัดล่ะ"

"ก็..."

"ไม่สิ ผมขอถามใหม่ดีกว่า พี่จะมายุ่งอะไรเรื่องของผมด้วยวะ ผมจะไปทำอะไรที่ไหนกับใครก็เรื่องของผมรึเปล่า รู้ไหมว่าพี่ทำผมเดือดร้อนแค่ไหน" กว่าจะรอเหยื่อมาติดเบ็ดได้นี่นั่งอ่อยอยู่ตั้งนาน แล้วคือความอยากมันแล่นมาจุกคอหอยแล้วเนี่ย แต่ตอนนี้ผมต้องมาเคว้งอยู่กับผู้ชายอีกคนที่แสดงท่าทีรังเกียจเกย์อย่างเห็นได้ชัดเนี่ยนะ

ล้อกันเล่นใช่ไหม!

"เฮ้ย! ขอโทษ" เขาละล่ำละลักออกมาจนได้ "แค่เป็นห่วงนายนึกว่าเมาจนไม่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังจะโดนชวนขึ้นเตียงอยู่"

ผมจ้องหน้าเขา เห็นความจริงใจจากแววตาคู่นั้นได้ ผมจึงเริ่มชักมือกลับมาอย่างเชื่องช้า อารมณ์หงุดหงิดสลายหายไปอย่างรวดเร็ว

"ห่วงผมเหรอ"

"ใช่"

"ทำไม"

"ก็เป็นรุ่นน้องปะวะ" ยกมือเกาหัวอย่างลำบากใจ "แถมเป็น

เพื่อนมิวอีก แล้วเราก็ใช่ว่าไม่รู้จักกัน”

หึม?

“เอาเป็นว่าขอโทษด้วยแล้วกัน ไม่นึกว่านายจะเป็นแบบนั้นนี่หว่า”

“ช่างเถอะครับ” ผมยกมือกุมหัว เหล้าเริ่มออกฤทธิ์แล้วไหมล่ะ “ผมเหนื่อยแล้ว กลับไปนอนดีกว่า”

“งั้นพี่กลับเป็นเพื่อน” ผมกำลังจะบอกเขาว่าไม่ต้อง แต่อีกฝ่ายฉุดผมแล้วเดินนำออกไปเรียบร้อย “เมาแบบนี้เดี๋ยวก็กลับไม่ถึงบ้านหรอก ให้ตายเถอะ ปวดหัวเป็นบ้าเลย อยู่ดี ๆ ก็ดีแล้วแท้ ๆ ดันต้องมาคอยดูแลเด็กอีก”

ใครขอให้เขามาดูแลตอนไหนวะ...

แต่ก็อีกนั่นแหละ สติอยู่กับผมแค่ครึ่งหนึ่งแล้วตอนนี้

อ่า...น่าเสียดาย

ถ้าพี่บอสออกปากว่าจะยอมชดใช้ด้วยการนอนกับผมแทนพี่บีละก็ ผมคงหายโกรธเขาได้สนิทใจมากกว่านี้

บทที่ 2

[Boss]

เรื่องของเรื่องมันมีอยู่ว่าผมมีความจำเป็นต้องไปส่งพี่บิวขึ้นเครื่อง

“โอย ให้ตายเถอะ กระเป๋าใบใหญ่เท่าควาย ขนอะไรไปนักหนาครับเนี่ยพี่บิว”

“เอาน่า อย่าบ่นนักเลย” ลูกพี่ลูกน้องตัวแสบของผมยิ้มกว้างมาให้ ลากกระเป๋าใบพอ ๆ กับที่ผมเพิ่งเอาลงมาจากรถแท็กซี่เดินนำเข้าไปในท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ที่ที่ไม่รู้ว่าแอร์จะหนาวเกินความจำเป็นทำไม ที่ที่เห็นผู้คนจากทุกมุมโลกมากระจุกกัน ที่ที่คนเยอะได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

“นี่พี่บิว ผมถามจริง ๆ” ผมอดไม่อยู่ต้องเปิดปากขึ้นมาอีกจนได้หลังจากช่วยพี่แกยกกระเป๋าขึ้นที่ชั่งเพื่อโหลดใต้เครื่องเสร็จ “พี่เอาของอะไรไปมากมายนักหนา ไปแค่สองอาทิตย์เองไม่ใช่เหรอญี่ปุ่นเนี่ย ขนไปซะอย่างกับจะย้ายไปอยู่สักสิบปี”

“เว่อร์ไปไอ้บอส แค่เตยฝากให้เอาของไปให้หน่อยก็เลยช่วย ๆ เขา”

เตยที่ว่านี่แฟนพี่บิว เหมือนจะเพิ่งคบกันได้ไม่นาน แต่เห็นพี่แกบอกคุยกันมาพักใหญ่แล้ว และตอนนี้พี่บิวก็กำลังจะบินไปหาสาว บางทีผมก็อดอิจฉาพวกคนทำงานแล้วไม่ได้ ผมเองก็อยากเก็บเงินแล้วบินไปเที่ยวต่างประเทศบ้างเหมือนกัน

“แล้วนี่เดี๋ยวกลับมาพี่ก็ต้องบินกลับเชียงใหม่อีกรึเปล่าเนี่ย”

“ไม่รู้ ดูก่อน” เขาว่าพลางพลิกดูหน้าพาสปอร์ตและตรวจสอบตั๋วในมือ “แต่ถึงตอนนั้นคงต้องให้แกมาช่วยขนของอีกนั่นแหละ ขอบใจมากนะน้องรัก เดี๋ยวพี่ต้องเข้าเกตละ”

“แบบนี้ตลอด”

“เอาน่า เดี๋ยวเอาของมาฝาก กันดั้มใช่ไหม”

“นารูโตะด้วย”

“ไอ้...เอ๊ย”

“ขนมกับช็อกโกแลตด้วยนะ ห้ามลืม”

“เออน่า เดี๋ยวขนมาให้เยอะ ๆ แน่”

“อย่าลืมของฝากของไอ้โก้นะ” ผมพูดอย่างนึกขึ้นได้ ไอ้โก้เป็นหมาประจำบ้านของพี่บิวที่เชียงใหม่ ผมลืมนึกถึงมันไปเลยนะเนี่ย แต่เมื่อก่อนเวลาผมแวะไปบ้านนั้นต้องเล่นกับไอ้โก้ตลอด

พี่บิวชะงักกึกทันที หันกลับมามองผมด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ

“บอส...”

“อะไร”

“พี่ยังไม่ได้บอกเหรอ”

“อะไร”

“ไอ้โก้ตายแล้ว”

ผมอ้าปากค้าง มองหน้าคนพูดเหมือนจะถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

พี่บิวพยักหน้าหงึก ๆ "มันตายมาตั้งแต่ช่วงต้นปีแล้วมั้ง ไม่ใช่พี่บอกบอสแล้วเหรอ"

"ไม่" ผมละล่ำละลัก อยู่ ๆ ก็รู้สึกเศร้าขึ้นมาอย่างท่วมท้น อาจเป็นเพราะครั้งก่อนที่เจอไอ้โก้ ผมสัญญาว่าจะเอาขนมไปฝากมันก็ได้ แต่นี่...ไม่มีโอกาสซะแล้ว "พี่ไม่ได้บอก"

"เออ นั่นแหละ มันตายแล้ว" พี่บิวว่าด้วยน้ำเสียงไม่ทุกข์ร้อน นั่นยิ่งทำให้ผมเสียใจขึ้นไปอีก "บอส พี่ไปละนะ ยังไงขากลับรบกวน...เฮ้ย! เอ็งเป็นอะไรเนี่ย ทำไมทำหน้าแบบนั้น นี่เสียใจที่พี่ต้องจากไปขนาดนี้เชียวเรอะ!?"

"ไม่ใช่โว้ย!" เอ็งน่ะจะไปไหนก็ไป "แต่...เรื่องไอ้โก้ได้ไง ทำไมพี่ไม่บอกผมเลย พี่ก็รู้ว่าผมรักไอ้โก้จะตาย แล้วผมยังไม่ได้เจอมันเป็นครั้งสุดท้ายเลย"

"ห่าบอส! หมามันก็แก่แล้ว แกจะให้มันอยู่นานเท่าแกได้ไงเออ ต้องไปละ มีลิสต์ของที่จะซื้อข้างในด้วย ไปก่อนนะน้องรัก กลับบ้านดี ๆ ล่ะ" มันยีหัวผมแรง ๆ ทีหนึ่งแล้วผลุบไปขึ้นบันไดเลื่อนที่เข้าได้เฉพาะผู้ที่มีตั๋วเดินทางไปต่างประเทศ

ไอ้...ไอ้พี่บ้านี่! หมาตายตั้งหลายเดือน แต่ไม่บอกผมสักคำ มันน่าตบกะโหลกสักทีไหม!

หลังจากส่งพี่บิวเสร็จ อารมณ์ผมก็ดาวน์ลงอย่างที่แม้แต่ตัวเองยังตกใจ

ปกติแล้วผมไม่ใช่คนชอบเที่ยวกลางคืน ถ้ามากับพวกไอ้กชอะไรอย่างนี้ก็มีบ้าง แต่คราวก่อนผมชวนไอ้กชมานั่งร้านประจำ มันก็ปฏิเสธผมเพราะติดนัดกับมิวแฟนมันไว้

ห่าเอ๊ย! กลายเป็นพวกติดแฟนไปแล้ว ทิ้งให้เพื่อนอย่างผมได้แต่แกร่วอยู่กับห้อง วันนี้สบโอกาส ได้ออกมานอกบ้านดึก ๆ เพราะต้องมาส่งพี่บิว บวกกับเรื่องหมาสุดที่รักตาย ผมเลยหาข้ออ้างให้ตัวเองมาหาอะไรดื่มคนเดียวซะเลย

ไม่ใช่ว่าผมมากินเหล้าเพราะว่าหมาตายหรอกนะ แต่เพราะผมอยากกินอยู่แล้วต่างหาก ไม่สนเรื่องที่ไอ้กชไม่ยอมมากินเหล้ากับผมคราวก่อนด้วย! ไอ้เรื่องพวกนั้นก็แค่ข้ออ้างทั้งนั้นแหละ

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ตอนนี้ผมก็มานั่งอยู่ในบาร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งพร้อมกับแก้วเหล้าค็อกเทลตรงหน้า แล้วก็ค้นพบในเวลาต่อมาไม่นานว่าการมานั่งกินเหล้าคนเดียวโดยไม่มีเพื่อนมาด้วยช่างน่าเบื่อพอ ๆ กับต้องอดทนดูรายการข่าวการเมือง ที่แม้จะอยากเปลี่ยนช่องแค่ไหน พ่อก็ไม่ยอม

แต่แล้วสายตาผมก็ไปสะดุดเข้ากับร่างใครคนหนึ่งที่คุ้นเคย

ที่บอกว่าคุ้นเคยเพราะเราสองคนเห็นกันมาตลอด เจอกันครั้งแรกก็แทบจะมีเรื่องกัน ครั้งต่อ ๆ มาก็ดีบ้างแย่บ้างแล้วแต่สถานการณ์

หมอนั่นคือแนท เพื่อนของไอ้มิว

ความสัมพันธ์ของเราสองคนค่อนข้างแปลก ถ้าถามผมนะเหมือนบางครั้งเราก็กัดกันแบบเอาเป็นเอาตาย ส่วนหนึ่งผมว่าหมอนั่นไม่ชอบขี้หน้าผม (ผมก็ไม่ชอบขี้หน้ามันเหมือนกันแหละวะ) แต่บางครั้งเวลาสงบศึกกันได้ เราสองคนก็นั่งกินข้าวด้วยกันหน้าตาเฉย และในช่วงเวลาแบบนั้นผมก็พูดได้เต็มปากนะว่าไม่ได้เกลียดมัน ไอ้แนทเพื่อนไอ้มิวเองก็ดูเป็นคนที่โอเค ถ้ามันไม่ทำตัวกวนตีนใส่น่ะนะ

ดูเหมือนแนทจะไม่ได้สังเกตผม เพราะมุมที่ผมนั่งอยู่ไม่ใช่มุม

ที่แนทจะมองมาเห็นง่าย ๆ ด้วยส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งไอ้แว่นนั่นเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์ ถ้าอย่างนั้นมันจะมานั่งบาร์ทำไมวะ ทำไมไม่ไปนั่งเล่นอยู่บ้าน แต่เดี๋ยวก่อน...นี่ไอ้เด็กนั่นมันสั่งอะไรมา ทำไมเป็นสีชมพูหวานจ๋อยขนาดนั้น นี่เอ็งมานั่งบาร์แล้วสั่งสตรอว์เบอร์รี่ปั่นกินเรอะ ยังไม่นับขนมประดับที่ขอบแก้วอีก

รสนิยมนี่เหลือเกินจริง ๆ

ทีแรกผมตั้งใจว่าจะไม่เข้าไปยุ่ง ก่อนหน้านี้หมอนั่นก็ไม่ได้พูดทักทายอะไรผม เราอาจจะเหมาะกับการทำเป็นไม่รู้จักกันมากกว่าก็ได้ เพราะโดยส่วนตัวผมเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบสุงสิงกับใครอยู่แล้ว

เดี๋ยวนะ เหมือนจะมีผู้ชายหัวทอง ๆ คนหนึ่งเข้าไปคุยกับไอ้แว่นนั่น นั่นคนรู้จักไอ้แนทเหรอ แต่ถ้างั้นทำไมไม่เข้าไปคุยกันแต่แรกล่ะ ก็เห็นมอง ๆ ไอ้แนทมาอยู่สักพักแล้ว---

เดี๋ยวก่อนนะ! นี่ไม่ใช่ว่าไอ้แนทกำลังจะโดนล่อลวงหรอกเหรอ!

ผมดันแก้วเหล้าของตัวเองออกแล้วหยิบน้ำเปล่าขึ้นมาดื่มแทนเพื่อไล่แอลกอฮอล์ที่ลงท้องไป มองสถานการณ์ของรุ่นน้องคนนั้นอย่างไม่ไว้วางใจ

พยายามบอกตัวเองแต่แรกแล้วนะว่าอย่าเข้าไปยุ่ง

อีกอย่าง...ไอ้แนทมันเป็นผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิงสักหน่อย กลัวอะไรไม่เข้าท่า

แต่เพราะท่าทีที่แสดงออกว่าเมามากของรุ่นน้องคนนั้น จนแล้วจนรอดผมก็อดไม่อยู่ กลัวว่ามันจะโดนทำมิดีมิร้ายทั้งที่ไม่ได้สติ ดังนั้นผมจึงเข้าไปขวางสองคนนั้นที่กำลังจะออกจากร้านหลังจากผู้ชายหัวทองจ่ายเงินเสร็จ เอาจริง ๆ มันเหมือนร่างกายขยับไปเองมากกว่า ผมไม่ได้คิดจะสอดมือแต่แรกด้วยซ้ำ

"แนท ขอโทษที่ให้รอนะ" ผมว่า ไม่แน่ใจว่าตัวเองควรทำแบบนี้จริง ๆ รึเปล่า แต่ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว "คงจะรอนานมากละสิ เรากลับกันเถอะ ดึกมากแล้ว อย่าไปรบกวนคนอื่นเลย"

"อ่า แต่..." ไอ้หัวทองตีหน้างง

"พี่บอส---"

"ขอโทษด้วยนะครับที่น้องผมรบกวน" ผมใช้โอกาสที่มันเรียกผมว่าพี่สวมรอยซะเลย

ว่าแล้วก็ลากมันออกมาแบบงง ๆ งงกันทั้งมันและผมนี่แหละ

แต่แล้วผมก็รู้สึกว่าอารมณ์ขึ้นเมื่อนึกภาพที่แนทโดนผู้ชายคนนั้นนัวเนีย คือเท่าที่ผมแอบมองห่าง ๆ หมอนั่นกะมอมรุ่นน้องผมเลยนะ แล้วไอ้แนทนี่ก็ช่างกระไร ไม่ได้ระวังตัวเลย ถึงจะคิดว่าตัวเองเป็นผู้ชาย แต่สมัยนี้แม้แต่ผู้ชายก็โดนข่มขืนได้นะเว้ย

ผมสะบัดแขนมันทิ้งอย่างเหนื่อยใจ

"พี่บอส พี่ทำอะไรของพี่ครับเนี่ย"

"ทำอะไรงั้นเหรอ ก็ช่วยนายยังไงล่ะไอ้เด็กโง่ ไม่รู้ตัวเลยรึไงว่ากำลังจะโดนลากไปอัดถั่วดำน่ะ"

สีหน้าของคนเมาเปลี่ยนไปทันที เขาดูไม่พอใจกับสิ่งที่ผมพูดออกไปมาก ๆ

"แล้วพี่ไม่คิดบ้างเหรอว่าบางทีผมอาจจะเป็นฝ่ายอัดเขาเองก็ได้"

"นาย...นายว่าไงนะ?"

แนทยิ้มเหยียด ชวนให้ผมใจเต้นรัวด้วยความหวาดหวั่น ไม่รู้ตัวเลยตอนที่หมอนี่สาวเท้าเข้ามา หลังผมไปติดกับกำแพงตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ นัยน์ตาสีดำขลับวาววับหลังเลนส์แว่นของเจ้าตัว

"ผมบอกว่า..." เสียงพูดนั้นเบาลง แต่กลับฟังดูข่มขู่ยิ่งขึ้น "พี่

ไม่คิดบ้างหรือไงว่าผมอาจจะเป็นฝ่ายอัดข้างหลังผู้ชายคนนั้น ทำไมถึงคิดว่าผมจะโดนเขาอัดล่ะ”

“ก็...”

“ไม่สิ ผมขอถามใหม่ดีกว่า พี่จะมายุ่งอะไรเรื่องของผมด้วยวะ” แนทพูดด้วยท่าทีหงุดหงิดเต็มที่ “ผมจะไปทำอะไรที่ไหนกับใครก็เรื่องของผมรึเปล่า รู้ไหมว่าพี่ทำผมเดือดร้อนแค่ไหน”

“เฮ้ย! ขอโทษ” ผมพูดออกไปในที่สุด ไม่คิดว่าความหวังดีของตัวเอง สุดท้ายจะเป็นได้แค่การเสือกของอีกฝ่าย “แค่เป็นห่วงนายนึกว่าเมาจนไม่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังจะโดนชวนขึ้นเตียงอยู่”

“ห่วงผมเหรอ”

“ใช่”

“ทำไม”

“ก็เป็นรุ่นน้องปะวะ” ผมยกมือยีหัว “แถมเป็นเพื่อนมิวอีกแล้วเราก็ใช่ว่าไม่รู้จักกัน”

แนทเม้มริมฝีปากแน่นขึ้นอย่างครุ่นคิด

“เอาเป็นว่าขอโทษด้วยแล้วกัน ไม่นึกว่านายจะเป็นแบบนั้นนี่หว่า”

“ช่างเถอะครับ” เขายกมือกุมหัว “ผมเหนื่อยแล้ว กลับไปนอนดีกว่า”

“งั้นพี่กลับเป็นเพื่อน” ได้ข้อสรุปกันสักที ดีเหมือนกัน ผมเองก็อยากจะกลับไปนอนแล้ว เจอแบบนี้ไปนี่ปวดเฮด “เมาแบบนี้เดี๋ยวก็กลับไม่ถึงบ้านหรอก ให้ตายเถอะ ปวดหัวเป็นบ้าเลย อยู่ดี ๆ ก็ดีแล้วแท้ ๆ ดันต้องมาคอยดูแลเด็กอีก”

แนทไม่พูดอะไรตอบ ผมเองก็ไม่ได้พูดอะไรอีก คงเป็นเพราะพวกเราสองคนล้ามากแล้วทั้งคู่

~ Love is War รบให้สุด หยุดที่นาย ~

อย่างน้อยวันนี้ผมก็มีบทเรียนละ

อย่าสอดมือไปยุ่งเรื่องของใคร ไม่ว่าคนคนนั้นจะเดือดร้อนหรือไม่ก็ตาม เพราะนอกจากเขาจะไม่ซึ้งใจแล้ว เขาอาจจะกลับมากัดหัวเราขาดแทนได้

วันหลังจะไม่ยุ่งเรื่องของแม่งแล้ว

[Nat]

"แนท"

"หืม?" ผมไม่เงยหน้าขึ้นมาจากจอมือถือ

"แกอยู่ฝั่งไหนวะ เวลาอยู่บนเตียง"

คำถามจากมิวคราวนี้เรียกความสนใจจากผมได้ ตอนนี้พวกเรากำลังนั่งอยู่ในคาเฟ่ ตรงหน้ากางหนังสือและเอกสารประกอบการเรียนค้างเอาไว้ ความคิดไอ้มิวทั้งนั้นแหละที่ชวนเพื่อนมาติว (ทั้งที่ผมไม่ได้เรียนคณะเดียวกับมัน) ก่อนจะถึงช่วงสอบใหญ่ล่วงหน้าเป็นเดือนแบบนี้

"ฝั่งไหนนี่คือ?"

"ไม่ต้องมาทำเป็นไม่รู้เรื่องหน่อยเลย" เพื่อนผู้แสนใสซื่อของผมแยกเขี้ยว "แกก็รู้ว่าเราหมายถึงข้างล่างหรือข้างบน"

"บางทีก็ข้างล่าง บางทีก็ข้างบน" ผมตอบก่อนจะยกยิ้มยียวนให้ "แต่แกต้องทำความเข้าใจใหม่นะมิว บางทีคนที่โดนเสียบก็อยู่ข้างบนได้นะ แบบออนท็อปไง"

มิวสะดุ้ง แก้มขาวของมันแดงระเรื่อขึ้นมาจนสังเกตได้ โคตรน่าแกล้ง สงสัยจังว่าพี่กชจะรู้สึกแบบนี้เหมือนกันรึเปล่าตอนจ้องจะงาบเพื่อนผม

"แปลว่าแกเป็นฝั่งโดนเสียบเหรอ"

“ก็ไม่ได้พูดแบบนั้นสักหน่อย” ผมว่า หยิบแก้วชาเขียวปั่นของตัวเองขึ้นมาดูด ว่าจะสั่งของหวานมากินอีกสักชิ้น เมื่อกี้กินชีสเค้กไปแล้ว คราวนี้กินอะไรดีน้า~

“งั้นก็เป็นฝั่งเสียบ” มันพูดเสียงเบาราวกับกำลังบอกความลับที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ

ผมยิ้มขัน ตัวเองก็ทำกับแฟนมาตั้งเยอะแล้วแท้ ๆ ยังจะอายอีก “ก็ไม่ได้พูดแบบนั้นเหมือนกัน”

“อ้าว!”

ผมกวักมือเรียกพนักงานมาเพื่อสั่งพายแอ๊ปเปิ้ลชิ้นหนึ่ง หันไปถามมิวว่าจะเอาอะไรไหม ไอ้แว่นแฝดผมก็ส่ายหน้า และเมื่อพนักงานรับออร์เดอร์ไป เจ้าตัวก็เริ่มเค้นผมต่อ

“ตกลงยังไงกันแน่ไอ้แนท เอาดี ๆ ดิ คือหุ่นอย่างแก หน้าตาท่าทาง...มันดูครึ่ง ๆ กลาง ๆ ว่ะ บอกไม่ถูกเลยว่าจะอยู่ฝั่งไหน”

“ของแบบนี้ขึ้นอยู่กับความชอบส่วนตัวโว้ย” ไม่ได้เกี่ยวกับหุ่นสักหน่อย ขนาดของไอ้นั่นก็ไม่เกี่ยวนะ เผื่อใครเข้าใจผิด รสนิยมล้วน ๆ ครับ

“แล้วความชอบแกคือ?”

“ขึ้นอยู่กับคู่กรณีว่ะเพื่อน”

มิวเลิกคิ้ว “หมายความว่า?”

“ก็หมายความว่า...กูจะเสียบหรือจะโดนเสียบก็ได้ แล้วแต่สถานการณ์ครับผม”

เพื่อนผมทำสีหน้าปั้นยาก ไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน นี่ถ้าเป็นเพื่อนอีกกลุ่มที่แรงพอ ๆ กับผมคงไม่เปลี่ยนสีหน้ากันเลยด้วยซ้ำ แต่เพราะแบบนี้แหละมั้งผมถึงได้ไม่สนิทกับไอ้มิวขนาดที่จะแสดงตัวตนเต็มที่ก่อนหน้าที่มันจะคบพี่กช ผมกลัวว่าถ้าพูดอะไรแรง ๆ ไป

ตามนิสัยแล้วมันจะรับไม่ได้

แต่ตอนนี้มันคบกับพี่กชซึ่งเป็นผู้ชายแล้ว แถมป่านนี้คงนอนด้วยกันไปแล้ว จะคุยอะไรกับมันก็ไม่ต้องมาคอยระวังมากแบบเมื่อก่อน

“แปลว่าแกจะอยู่ฝั่งไหนก็ได้งั้นเหรอ”

“สรุปง่าย ๆ ก็แบบนั้นแหละ”

“สุดยอดเลยว่ะ”

“คนเราก็ต้องใช้ร่างกายให้คุ้มปะวะ”

“ต้องคุ้มขนาดมึงเลยเหรอ”

“แต่มึงไม่ต้องไปเสียเวลาขอพี่กชหรอกนะ กูว่าเขาคงไม่ยอมโดนมึงเสียบหรอก”

“ไอ้ห่าแนท!”

ผมหัวเราะร่วนพร้อมกับขยับเอกสารบนโต๊ะให้พายแอ๊ปเปิ้ลของผมร่อนลงมาจากมือพนักงาน เป็นจังหวะเดียวกับที่เพื่อนอีกคนที่เรารออยู่มาพอดี

“เฮ้ย! โทษทีว่ะพวกมึง” ไอ้เก่งว่าพร้อมกับหายใจหอบ “มาช้าไปหน่อย พอดีไปร้านหนังสือมา หาตั้งนาน”

“หน่อยบ้าอะไรล่ะ โคตรช้า” มิวโวยวาย ส่วนผมก็ลงมือกินขนมของตัวเองอย่างอ้อยอิ่ง “มาอธิบายแกรมม่านี่ให้หน่อย โคตรไม่เข้าใจเลย ไม่ได้เข้าเรียนครั้งเดียวถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก ช่วยหน่อย”

“ไหน มา ๆ อันนี้กูรู้”

ผมมองพวกมันสองคนอธิบายภาษาญี่ปุ่นให้กันแล้วได้แต่ถอนหายใจ กินขนมของตัวเองต่อ หยิบชีทบนโต๊ะที่ได้มาจากเล็คเชอร์ของตัวเองมาดูบ้าง

ห่าเอ๊ย! ไม่มีอารมณ์อ่านสุด ๆ ไอ้มิวแม่งคิดได้ไงวะชวนมาติว ทั้งที่อีกตั้งนานกว่าจะสอบ

จนแล้วจนรอดผมก็แทบไม่ได้อะไรเข้าหัว ไอ้เก่งที่มาคนท้ายสุดกลับไปก่อนตามระเบียบ และเหมือนตอนนี้ความอดทนของผมจะหมดลงแล้ว แต่ยังไม่ทันจะได้พูดขอตัวแล้วจรลีไปหาอะไรจรรโลงใจกว่านี้ทำ ไอ้มิวก็พูดแทรกขึ้นมาก่อนราวกับได้ยินเสียงในใจ

“มึง พี่กชจะมารับกูไปดูหนังว่ะ”

โอ้โห! บอกกูทำไมครับเนี่ย อยากเห็นคนโสดตาร้อนตายด้วยความอิจฉาเหรอ

“มึงโอเคใช่ปะ แบบ...เขาอยู่หน้าร้านแล้ว”

ผมหันไปมองตามมือของไอ้มิว พี่กชโบกมือหย็อย ๆ มาให้อย่างเริงร่า โอย พ่อคุณ ชุดไปรเวทดูดีเข้ากับตัวมาก เห็นแล้วได้แต่อิจฉาเพื่อน ได้แฟนหล่อดูดี แถมยังเอาใจใส่ดีอีก

ผมโบกมือให้เขากลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย ส่วนไอ้มิวเก็บกระเป๋าอย่างเร็ว บอกลาผมอีกรอบแล้วเดินไปหาพี่กชด้วยรอยยิ้มที่กว้างขึ้นบนใบหน้า

ผมมองพี่กชโอบเอวไอ้มิวขณะพาเดินไปที่โรงหนัง เพื่อนผมผลักเขาออกแทบไม่ทันพร้อมกับโวยวายหน่อย ๆ ผมได้ยินเสียงตัวเองถอนหายใจเฮือก ลงมือเก็บข้าวของแล้วรวบเงินทั้งหมดที่มิวกับเก่งทิ้งไว้เพื่อจ่ายค่าอาหาร

ตอนแรกว่าจะตรงกลับบ้าน แต่นึกขึ้นได้ว่ามีของบางอย่างที่อยากซื้อ

ผมแวะร้านหนังสือการ์ตูนที่คราวก่อนหลงมาพร้อมกับพี่บอส อันที่จริงตอนมากับมิว หมอนั่นก็ชอบแวะ แต่ผมไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร

ตอนที่ผมมากับพี่บอสคราวก่อนพี่แกแนะนำเรื่องหนึ่งมาให้

ผมอ่านเล่มหนึ่งจบแล้ว สนุกดีเหมือนกันเลยว่าจะมาเอาเล่มสองไปอ่านต่อ มีใครบางคนเอ่ยทักตอนที่ผมเอื้อมมือไปหยิบพอดี

"แนท?"

ผมหันขวับไปมองก่อนจะต้องเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ

"พี่ทีม?"

"เฮ้ย! บังเอิญจัง" ชายหนุ่มใบหน้าขาวใสดูตี๋ ๆ ส่งยิ้มมาให้ มือเอื้อมมาโอบบ่าผมอย่างสนิทสนม "นี่เราอยู่แถวนี้หรอกเหรอ"

"ก็ไม่ใกล้ไม่ไกลหรอกครับ" ผมตอบเรียบ ๆ

ขอแนะนำนิดหนึ่ง ผมเคยนอนกับผู้ชายคนนี้เมื่อช่วงสองเดือนที่แล้ว เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ผมนอนด้วยมากกว่าหนึ่งครั้ง ถ้าแค่ครั้งเดียว ผมก็จำชื่อเขาไม่ได้หรอก

"เย็นนี้มีธุระอะไรรึเปล่าล่ะ" นั่นไง "ไปหาอะไรกินด้วยกันไหม"

"พี่จะเลี้ยงเหรอครับ"

"เอ..." เขาทำท่าลังเล "นั่นสินะ"

งกฉิบหาย

"อ้าวแนท"

ผมหันกลับไปตามเสียงเรียกอีกครั้ง เบิกตาขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นพี่บอสโผล่มาในสถานการณ์แบบนี้อีกแล้ว

สถานการณ์แบบไหนน่ะเหรอ...ก็สถานการณ์ที่ผมกำลังจะได้กินผู้ชายยังไงล่ะ

"มาซื้อเล่มสองเหรอ" เขาถามพร้อมกับยิ้มอย่างร่าเริงเกินปกติ "สนุกใช่ไหมล่ะ บอกแล้ว อ้าว แล้วนี่อยู่กับเพื่อนเหรอ โทษทีนะ"

หน้าเขาดูซีดลงเล็กน้อยเมื่อพูดประโยคหลัง ก็นั่นสินะ ก็มือ

ของพี่ทีมคาอยู่บนบ่าผมด้วยกิริยาที่คิดเป็นอื่นไม่ได้ และผมก็เพิ่งจะทำตาขวางใส่เขาไปคราวที่แล้วที่เขามาขัดจังหวะตอนผมจะตกผู้ชาย

ผมควรจะปล่อยพี่บอสไปแล้วหันไปคุยกับพี่ทีมต่อ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงนึกอยากแกล้งเขาขึ้นมา

“พี่ทีม ผมขอโทษนะครับ คืนนี้คงไม่ได้” ผมดันมือพี่ทีมออกจากนั้นก็เลื่อนแขนไปโอบเอวพี่บอสแทนราวกับพวกเราสองคนผ่านเรื่องบนเตียงกันมานับครั้งไม่ถ้วน “ผมมีนัดกับพี่คนนี้แล้วคืนนี้”

แค่เห็นสีหน้ากับอาการอ้าปากค้างของพี่บอส ผมก็คิดว่าโคตรคุ้มแล้วกับการปฏิเสธพี่ทีม

บทที่ 3

[Boss]

นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย

ผมคิดในใจเป็นครั้งที่ล้านขณะที่รอไอ้แว่นแฝดมิวยืนซื้อไอติมจากร้านแดรี่ควีน

ว่าแต่...ทำไมผมต้องมายืนรอมันด้วยวะ ไม่รู้เหมือนกัน คือหลังจากไอ้แนทปล่อยระเบิดให้คู่ขา (มั้ง) ของมันรู้ว่าวันนี้จะมีผมเป็นเพื่อนนอนแทน ผู้ชายคนนั้นก็จากไปแต่โดยดี คราวนี้ผมเลยโวยวายใส่มัน ถามมันว่าทำแบบนี้ทำไม ไอ้ตัวแสบก็ยกมือขอเวลานอก รู้ตัวอีกทีผมก็มายืนรอมันซื้อไอติมอยู่แบบนี้ซะแล้ว

ว้อย! ไอ้บ้าแนท ทำอะไรแบบที่คนปกติเขาทำกันหน่อยได้ไหมเนี่ย!

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินกลับมาพร้อมกับไอติมโคนราคาถูกสุด คือเป็นรสวานิลลาไม่ราดท็อปปิ้งใด ๆ แถมเอามาตั้งสองอัน

“อ้ะ นี่ครับ” ยื่นให้ผมยิ้ม ๆ “ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่สมอ้าง

ให้ผมเมื่อกี้นะ”

ไม่มีใครตกลงเรื่องสมอ้างอะไรนั่นสักนิด

ผมรับไอติมโคนมาจากอีกฝ่ายอย่างเกรี้ยวกราด หมั่นไส้คนข้าง ๆ ที่เริ่มยกลิ้นแตะส่วนยอดของเนื้อครีมขาวอย่างละเมียดละไม แนทหันกลับมาเลิกคิ้วให้เมื่อรู้ตัวว่าผมกำลังมอง จากนั้นก็ยิ้มยียวน

“มองแบบนั้น คิดอะไรอยู่น่ะ”

อยู่ ๆ ผมก็เข้าใจความหมายแฝงที่มากับคำถามนั้น เดายากตรงไหนในเมื่อหมอนี่มันเป็นเกย์

“เอ่อ เปล่า ไม่ได้คิด” จริง ๆ นะ ผมไม่ได้คิดอะไรเลยจนมันทักนี่แหละ และพอผมคิด หน้าก็ร้อนขึ้นมาเอง

“ฮ่า ๆ ๆ” ไอ้ตัวแสบหัวเราะร่วน “ยิ่งพี่แก้ตัวแบบนี้มันก็ยิ่งเหมือนพี่คิดอะดิ พี่บอสแม่งโคตรตลก”

“ตลกตรงไหน” ผมถอนหายใจเฮือก เล็มไอติมในมือบ้าง “ว่าแต่...นายน่ะ สมอ้างแบบนั้นใช้ได้ที่ไหนกัน แถมยังไปโกหกเขาอีก ไม่ดีเลยนะ”

“ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย”

“เดือดร้อนสิ” ผมขมวดคิ้วมุ่นทันที “พี่นี่ไง เดือดร้อน”

“อ้อ” แนทว่าเนิบ ๆ “โกรธที่ผมเหมาว่าพี่เป็นเกย์ไปด้วยเหรอ”

“ไม่ได้โกรธ” คิดว่านะ แต่ก็หงุดหงิดแหละ “แต่...นั่นสินะ ใช้คำว่าไม่พอใจดีกว่า ก็เราสองคนไม่ได้เป็นอะไรกัน ไม่ได้จะนอนด้วยกันจริง ๆ สักหน่อย เพราะงั้นนายไปพูดให้คนอื่นเข้าใจผิดแบบนั้นมันก็น่าไม่พอใจไหม”

“งั้นเรามาทำให้มันถูกต้องกันไหมครับ”

“ฮะ!?”

"มานอนด้วยกันจริง ๆ ไหมล่ะ คืนนี้"

"เฮ้ย!" ผมสะดุ้ง แต่แทนที่มันจะตบมุกว่าล้อเล่นหรืออะไรแบบนั้น ไอ้แว่นตัวป่วนกลับส่งยิ้มท้าทายมาให้ผมพร้อมกับตวัดลิ้นเลียไอติมโคนของมันต่ออีกต่างหาก

"น่าเสียดายที่ไม่ใช่ไอติมแท่งเนอะ" ยัง...ยังจะมายิ้มล้อเลียน

โอ๊ย! ให้ตายเถอะ ดูมัน อยากซัดให้หน้าจมไอติม

"คำตอบล่ะพี่"

ยังอีก!

"ไม่เอาด้วยหรอก ขอบใจ" ผมพูดด้วยสีหน้าขนลุกขนพอง ทุกวันนี้แค่ไอ้กชเพื่อนผมไปคบกับมิวก็ไว้อาลัยให้มันวันละสามนาทีแล้ว ไม่อยากไว้อาลัยให้ตัวเองอีกคนด้วยหรอก "พอดีไม่ได้มีรสนิยมทางนี้"

"ผมทำให้พี่พอใจได้นะ"

"เอามาสักสิบล้านสิ พอใจแน่" ไม่ต้องมาใช้ลิ้นหรือพลีกายให้อะไรแบบนั้น คือนี่ไม่ได้ต้องการไง

"หืม?" แนทเล็มไอติมของตัวเองต่อ มันลดลงไปกว่าครึ่งแล้ว "น่าเบื่อจัง"

"น่าเบื่ออะไร"

"พวกผู้ชายที่ไม่ใช่เกย์นี่ตกยากเนอะ"

"นี่ ขอโทษ" ผมโวยอย่างอดไม่อยู่ "นี่คนนะ ไม่ใช่ปลา จะมาตกกันง่าย ๆ"

"ผมว่าผู้ชายตกง่ายกว่าปลาอีก"

โอย กูเป็นลมกลางห้างตรงนี้เลยได้ไหม

"พูดแบบนี้แสดงว่าตกปลาไม่เก่งละสิ"

"ผมไม่เคยตกปลาด้วยสิ"

“เฮ้ย!” เรื่องนี้ทำให้ผมหันขวับไปมองคนพูดอย่างตกใจ “พูดจริงดิ”

“อือ”

“กากว่ะ”

แนทเลิกคิ้ว “จะต้องหาเรื่องผมให้ได้ใช่ไหม สักนิดสักหน่อยก็ยังดีงี้?”

“ก็พูดจริงนี่หว่า”

“โห่ ขอทีเหอะ อย่างกับพี่ตกปลาทุกวันงั้นแหละ”

“ถึงจะไม่ทุกวัน แต่ก็ตกใช้ได้นะเว้ย เมื่อก่อนตอนไปบ้านแม่ที่ต่างจังหวัดก็ตกตลอด ยังนึกถึงปลาเผาที่เอามาทำกินอยู่เลย โคตรสด”

“หืม?” แนทมองคนข้างตัวด้วยสายตาประหลาดใจ “พูดจริงอะ”

“จริง”

“งั้นวันหลังสอนผมตกบ้างสิ”

“นายอยากตกปลาเหรอ”

“อยากรู้ว่าง่ายกว่าตกผู้ชายอย่างที่พี่พูดรึเปล่า”

ผมรู้สึกว่าคิ้วข้างขวากระตุก ยิ่งเห็นไอ้แว่นนี่ส่งยิ้มยียวนมาให้แล้วอยากต่อยให้แว่นแตก น่าเสียดายที่ผมไม่ใช่คนป่าเถื่อนขนาดนั้น

“แล้วตกลงนายเอาฉันเป็นข้ออ้างกันผู้ชายคนนั้นทำไม” ถามอย่างนึกขึ้นได้ว่าที่เราสองคนยังติดกันเป็นตังเมแบบนี้เพราะรอคำตอบ

“อ้อ” เหมือนแนทก็ลืมเรื่องนั้นไปแล้วเหมือนกัน

“นายไม่อยากนอนกับผู้ชายคนนั้นเหรอ ถึงได้ต้องเอาพี่มา

อ้างเนี่ย”

“อื้ม...” ไอ้แว่นโคลงหัว “เพราะอยากนอนกับพี่มากกว่ามั้ง”

ผมถอนหายใจเฮือกอย่างหงุดหงิด ยัดโคนไอติมคำสุดท้ายเข้าปากแล้วเดินหลบไปอีกทาง

“เฮ้ ๆ ๆ” แนทก้าวเท้าเร็ว ๆ ตามมา “ไม่เห็นต้องหนีก็ได้นี่ครับ กลัวเหรอ”

“ขยะแขยงมากกว่า”

รอยยิ้มกวนประสาทของเจ้าตัวหายวับไปอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาดำขลับเป็นประกายวาบขึ้นมาด้วยความโกรธ

“ผมให้โอกาสพี่ถอนคำพูดนะ”

“ไม่ละ” ผมจ้องหน้ามันกลับ แม้จะหวั่น ๆ กับนัยน์ตาวาววับนั่นก็ตาม แต่นี่มันกลางห้าง เอาจริง ๆ ไอ้แนทมันก็ไม่ได้น่ากลัวอะไรขนาดนั้นหรอก คงเป็นเพราะตอนนั้นมันมืดมากกว่า “ฉันพูดคำไหนคำนั้น”

“ผมจะทำให้พี่เสียใจที่พูดแบบนั้นแน่”

“โอย กลัวสุด ๆ เลยเนี่ย” จงใจใช้น้ำเสียงกวนประสาทขั้นสุด รอบนี้เป็นไอ้แนทที่คิ้วกระตุก เออ สะใจดีว่ะ

“อย่ากลืนน้ำลายตัวเองแล้วกันครับ”

แล้วไอ้ตัวแสบก็กระแทกเท้าเดินหนีไปอีกทาง

“ใครกันแน่วะที่กลัว” หยอดมันตบท้าย แต่ไอ้แนทเดินลิ่ว ๆ ไปอีกทางโดยไม่หันกลับมามอง แล้วอยู่ ๆ ผมก็รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก

หวังว่ามันคงไม่ได้คิดจะทำอะไรแปลก ๆ ทีหลังนะ

“ให้ตายสิ” ผมถอนหายใจ ขยำกระดาษรองที่มาพร้อมไอติมโคน จากนั้นก็เดินไปอีกทางเพราะผมจอดมอเตอร์ไซค์ไว้อีกฟาก

หนึ่ง

ก็อย่างที่บอกไปแหละครับ...ความสัมพันธ์ของผมกับไอ้แนทมันประหลาด

คุยกันดีสักสิบนาที อีกสองนาทีถัดมาก็กัดกันซะแล้ว แต่มันช่วยไม่ได้จริง ๆ นะ ก็ผมไม่ชอบให้ใครมาพูดเล่นเรื่องทำนองนี้ ยิ่งกับคนที่กระโจนลงบนเตียงง่าย ๆ แบบนั้นด้วย

ผมไม่ได้รังเกียจนะ ผมสาบานได้ แต่ผมไม่ชอบคนที่ไม่เห็นความสำคัญของเรื่องบนเตียง แบบ...จะทำกับใครก็ได้ ขอแค่เป็นผู้ชายก็พองั้นเหรอ แบบนั้นมันไม่แย่เกินไปหน่อยรึไง

ไม่รู้ละ หลาย ๆ คนอาจจะไม่คิดมาก ไม่ถือสาอะไร แต่ผมไม่โอเค บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่แสดงออกให้เห็นชัดเจนแล้วว่าทั้งผมกับรุ่นน้องคนนั้นไม่ควรสนิทมากเกินความจำเป็น

[Nat]

ผมกำลังเคาะปากกาลงบนโต๊ะอ่านหนังสือในห้องของตัวเองอย่างหงุดหงิด พิงหัวทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่างที่ฝนตกพรำ ๆ ไม่มีสมาธิเตรียมงานที่ต้องออกไปพรีเซนต์ในวันมะรืนเลย อันที่จริงก็หงุดหงิดงุ่นง่านแบบนี้มาตั้งแต่อาทิตย์ก่อนที่แยกกับพี่บอสทั้ง ๆ แบบนั้นแล้ว

‘ขยะแขยงมากกว่า’

เชื่อไหมว่าคำคำนี้ก้องอยู่ในหัวผมมาเป็นรอบที่ล้านแล้ว ยิ่งนึกถึงก็ยิ่งหัวเสีย เขากล้าดียังไงใช้คำนั้นกับผม อย่างกับว่าตัวเองดีเลิศนักแหละถึงได้มาขยะแขยงคนอื่น

ผมโยนปากกาลงบนเอกสารอย่างยอมแพ้ เดินไปหยิบมือถือแล้วกดหาไลน์ของไอ้มิว ไม่เสียเวลาพูดพร่ำทำเพลงอะไรหรอกครับ

ผมกดโทร.เลย

เสียงดนตรีรอสายของแอพฯดังอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไอ้มิวไม่ปล่อยให้ผมรอนาน เสียงของเจ้าตัวฟังดูหงุดหงิดเล็กน้อยตอนพูด

“ว่าไงมึง”

“พี่บอสชอบผู้หญิงแบบไหนวะ”

“หา!?” ไอ้มิวลากเสียงยาวมาเชียว ผมได้ยินเสียงสบถของพี่กชติดมาด้วย

อุ๊ปส์! หวังว่าผมคงไม่ได้ขัดจังหวะอะไรสองคนนี้นะ

“มึงโทร.มาหากูเพื่อถามเรื่องนี้เหรอวะ”

“เออดิ” แต่ไหน ๆ ผมก็ขัดแล้ว ขอถามให้หายข้องใจก่อน

“แล้วแกจะรู้ไปทำไม”

“มีเรื่องต้องสะสางกันนิดหน่อย” ผมตอบกลับ มือเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วไล่ดูว่ามีชุดแบบไหนบ้าง “เขาบอกว่าเขาขยะแขยงกูที่เป็นเกย์ว่ะ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผู้หญิงที่พี่บอสชอบวะ”

“แกนี่มันไม่เข้าใจเลยมิว” ผมหยิบเสื้อแขนกุดสีแดงมีฮู้ดออกมาพลิกดู “คนเรานะ จะมีสเปคแบบที่ตัวเองชอบ เพราะงั้นต่อให้ไม่ใช่ผู้หญิง แต่ถ้าเป็นคนแบบที่มีลักษณะแบบที่ชอบละก็ ไม่เป็นปัญหาหรอก”

“ใช่เหรอวะ” เสียงมันไม่เชื่อ

“ทฤษฎีกู ว่าแต่...ตกลงพี่บอสชอบผู้หญิงยังไง เร็ว”

“กูจะไปรู้เหรอ ห่า! ไม่ใช่แฟนเขานะเว้ย!”

“ก็ลองเป็นดูสิ” เสียงพี่กชแทรกเข้ามาโวยวาย ผมหัวเราะขำความขี้หึงไม่เข้าท่าของพี่แก

“มิวโดนคุมเข้มเลยนะเนี่ย สงสัยคงคุยได้ไม่นาน เดี๋ยวพี่กช

ตามมาฆ่าเรา”

“ก็บ้าแล้ว ส่วนเรื่องสเปคแบบที่พี่บอสชอบ อืม...เอาเป็นพวกคาแร็กเตอร์ในเกมละกัน ถ้าอิงตามนั้นก็พอจะบอกได้”

ใช่ ไอ้มิวมันสนิทกับพี่บอสในฐานะน้องมังกรไง ผมเลยอยากใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้

“ก็...พี่แกชอบตัวละครหน้าอกแบน ๆ”

“เอ่อ...” ผมรู้สึกเหมือนหน้าคว่ำกลางอากาศ “แล้ว’ไรอีก”

“ชอบผู้หญิงเตี้ย ๆ ตัวเล็ก ๆ น่ารัก ๆ คือชอบผู้หญิงสายแบ๊วมากกว่าผู้หญิงสวย ๆ เฉี่ยว ๆ อะ”

ผมกลอกตามองบนเลย

“แล้วกูแบ๊วไหมล่ะ ฮัลโหล”

“มึงว่าไงนะ”

“เปล่า ว่าแต่...พี่แกยังไม่มีแฟนใช่ไหม แค่อยากถามเพื่อความแน่ใจน่ะ”

“เท่าที่เรารู้ก็ไม่น่ะ” ผมได้ยินเสียงไอ้มิวหันไปถามพี่กชแว่ว ๆ “พี่กชก็บอกไม่มี เหมือนจะไม่เคยมีเลยด้วย”

“ไม่เคยเลยเหรอ” นี่เป็นข้อมูลที่น่าสนใจ เพราะหน้าตาอย่างพี่แกไม่น่าครองโสดมาได้นานจนถึงป่านนี้ นี่ข่าวจริงปะเนี่ย

“เออ ไม่เคย” มิวยืนยัน “เหมือนพี่แกก็ไม่ค่อยสนใจอะไรแบบนี้ด้วยมั้ง พี่กชว่ามางี้”

“เหมือนมึง วัน ๆ เล่นแต่เกม ส่วนพี่บอสก็นั่งดูมึงเล่น” เจริญโดยแท้

“สัส!”

“แต่ก็ยังน่าแปลกใจอยู่ดี สมัยนี้ผู้หญิงเขาก็รุกเข้าหาผู้ชายกันออกเยอะแยะ พี่บอสก็หน้าตาออกจะดี เรียนก็ดีไม่ใช่เหรอ ทำไม

ไม่มีคนจีบ”

“สงสัยเพราะปากหมามั้ง พี่กชบอก”

เออว่ะ ใช่ ขนาดผมเป็นผู้ชายยังทนฟังคำพูดแกไม่ค่อยจะได้เลย ขืนเป็นผู้หญิงนี่น่าจะถึงขั้นเป็นลม

“มึงจะจีบพี่บอสเหรอ”

“คิดอยู่”

“เฮ้ย!?” เสียงไอ้มิวตกอกตกใจ “นี่เราแค่แซวเล่น แกเอาจริงเรอะ?”

“ก็บอกว่าคิดอยู่ไง”

ไอ้มิวหันไปบอกพี่กช เสียงอุทานอย่างตกใจของพี่แกดังลอดเข้ามา จากนั้นก็ตามมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นของเพื่อนผม

“แกชอบพี่บอสเหรอ แนท แกชอบเขาตอนไหนเนี่ย ทำไมไม่เห็นเล่าให้ฟัง”

“เปล่า” ผมขมวดคิ้วฉับ ผมจะไปชอบผู้ชายปากหมาแบบนั้นลงได้ไงวะ ถึงหน้าตา หุ่น รูปร่าง อากัปกิริยาทั้งหมดทุกอย่างของพี่แกจะตรงสเปคผมโคตร ๆ เลยก็เถอะ น่าเสียดายเนอะ พี่บอสน่าจะเกิดมาเป็นใบ้ “กูไม่ได้ชอบเขา”

“อ้าว!” เสียงมันเงียบไปนิดหนึ่ง คงงงกับตรรกะเพี้ยน ๆ ของผม “มึงไม่ได้ชอบเขา แล้วมึงจะจีบทำไม”

“กูจะจีบใครกูไม่ต้องชอบเขาก็ได้”

“ได้เหรอวะ”

“ได้สิ” ไม่งั้นที่ผ่านมาจะได้กินผู้ชายเยอะขนาดนี้เรอะ

“แล้วจะจีบพี่บอสทำไม”

“จีบมาแก้แค้นว่ะ”

“เฮ้ย!” ไอ้นี่ก็ตกใจบ่อยจัง ขวัญอ่อนอะไรปานนั้น “แก้แค้น

อะไร นี่แกไปทะเลาะอะไรกับพี่เขามาอีกเนี่ย”

“แกเคยเห็นเราสองคนญาติดีกันด้วยเหรอ” ต่อหน้ามิว ถ้าผมกับพี่บอสไม่เมินกันไปเลย (หมาในปากเรา) ก็จะกัดกันตลอด และถึงเราจะเคยมีช่วงเวลาที่พออยู่ด้วยกันได้บ้าง ไม่ถึงสิบนาทีต่อมาพี่บอสก็ต้องปล่อยหมาออกมาให้ผมอารมณ์เสียเหมือนเดิม

และโทษฐานของใครก็ตามที่ทำให้ผมอารมณ์เสีย...มันต้องโดนลงโทษ!

แต่แน่นอนว่าเทียบจากขนาดตัว บวกกับความสามารถในการต่อยตีอันต่ำเตี้ยเรี่ยดินของตัวเองแล้ว รู้เลยว่าเอาชนะเขาด้วยกำปั้นไม่ได้แน่ แต่ผมไม่เคยใช้วิธีนั้นแก้ปัญหาอยู่แล้ว ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกครับ แต่ถ้าผมทำให้พี่เขากลืนน้ำลายตัวเองได้เนี่ย...จะมีอะไรหอมหวานไปมากกว่านี้อีก

“ถ้าแกไม่ชอบพี่เขาก็แค่เลี่ยง ๆ ไปไม่ดีกว่าเหรอวะ” มิวพูดเสียงเครียดขึ้นมา นั่นสินะ ผมก็เพื่อนมัน พี่บอสก็เพื่อนในโลกออนไลน์ของมัน แถมยังเป็นเพื่อนของแฟนตัวเองอีก มันคงไม่อยากให้ถึงขั้นแตกหักหรอก “จะไปเก็บมาเป็นอารมณ์ทำไม แล้วมันมีด้วยเหรอวะจีบแก้แค้นเนี่ย”

“มี” ผมพูดเองเออเองคนเดียวนี่แหละ อันที่จริงตอนแรกพูดไปก็ไม่ได้จริงจังหรอก แต่ยิ่งย้ำเรื่อย ๆ ก็ยิ่งนึกสนุก “กูจะย่ำยีเขาให้เหมือนที่เขาย่ำยีความรู้สึกกู”

“เออ ระวังเขาจะแบนมึงละกัน”

“ห่ามิว!” ผมโวยวาย “มึงเป็นเพื่อนใครวะเนี่ย”

“เพื่อนมึง แต่ก็เป็นเพื่อนน้องมังกรด้วย และน้องมังกรก็คือพี่บอส ห่า! เขาเป็นแฟนคลับอันดับหนึ่งของกูเลยนะ ทำไมมึงต้องผิดใจกับเขาด้วย”

“ก็เขาปากหมาใส่กูอะ” ผมว่าอย่างดื้อดึง “เขาเคยปากหมากับมึงด้วย แต่มึงเสือกใจดีปล่อยผ่าน”

“มันก็ผ่านมาแล้วปะ ลืม ๆ ไปเถอะน่า”

“มึง”

“อะไร”

“เขาบอกว่ากูน่าขยะแขยง”

มิวนิ่งไป เริ่มรับรู้ว่าทำไมผมถึงเก็บมาเป็นอารมณ์จริงจัง

“เรายอมไม่ได้จริง ๆ ว่ะ แก” ผมถอนหายใจยาว ยกมือเสยผมอย่างงุ่นง่าน จะว่าผมมีปมเล็ก ๆ เกี่ยวกับคำคำนี้ก็ได้ ถึงมันจะเป็นเรื่องที่ผ่านมานานแล้ว แต่มันก็ทำให้ผมสะดุดทุกที “มันเกินไป”

“แนท”

“กูรู้ คงมีผู้ชายหลายคนแหละที่คิดว่าพวกเกย์น่าขยะแขยงแบบ...ไม่น่าเข้าใกล้”

“เฮ้ยมึง...” น้ำเสียงเห็นอกเห็นใจนั่นทำให้ผมตื้นตัน อย่างน้อยมิวก็ไม่เคยตีตัวออกห่างจากผมแม้จะรู้ว่าผมเป็น

“แต่แบบ...อย่างน้อยคนพวกนั้นก็ไม่พูดออกมาตรง ๆ ไง นี่มันเกินไปว่ะ”

ปลายสายถอนหายใจเฮือก คราวนี้ผมไม่ได้ยินเสียงพี่กชแทรกเข้ามาเลย สงสัยไอ้มิวมันปิดไมค์ไปได้พักหนึ่งละ

“มึงก็แค่ไม่ต้องยุ่งกับเขาไม่ได้เหรอ”

“ไม่ได้” ผมยืนยัน “กูต้องได้ทำอะไรสักอย่าง จะได้เลิกปากหมาใส่กันสักที”

“แล้วมึงจะทำยังไง”

“คิดอยู่เหมือนกัน”

“คงไม่ได้คิดจะแต่งหญิงหรอกใช่ไหม” เสียงมันแขยง แต่

ปฏิเสธไม่ได้ว่าผมมีความคิดนั้นแวบขึ้นมาตอนแรกเหมือนกัน แต่ก็ไม่เวิร์กอะ คือคนมันก็เห็นหน้าจ้องตา (แบบจะกินเลือดกินเนื้อ) กันมาแล้วไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง แต่งหญิงไปน่าจะโดนยันโครมตั้งแต่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย

“คงใช้วิธีเดิม ๆ”

“ยังไง”

“อ่อย”

“มึงเคยอ่อยผู้ชายด้วยเหรอ”

โฮ่ ๆ ช่างไม่รู้อะไรเสียเลย

“คิดก่อนว่าจะใช้วิธีไหนดี”

“เอาจริงเหรอเนี่ย”

“จริงดิ”

มิวถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนจะพูดขึ้นมาในที่สุด “ถ้ามีอะไรอยากให้ช่วยก็บอกแล้วกัน”

ผมยิ้ม “ขอบใจมิว”

“แต่อย่าให้มันเกินเหตุหรือเลยเถิดไปล่ะ เอาเรื่องหัวใจมาล้อเล่นมันไม่ดีหรอกนะ”

ผมอดใจตัวเองไม่ให้กลอกตาขึ้นเพดาน ขอทีเถอะ ถึงผมจะอยากมีแฟนจนตัวสั่น อยากมีความรักแบบสุด ๆ แต่ยังไม่จนตรอกขนาดเอาคนปากหมาอย่างพี่บอสมาอยู่ข้าง ๆ หรอก และพี่บอสเองก็ไม่ได้ชอบผู้ชายอยู่แล้ว มิวกังวลอะไรไม่เห็นจะเข้าท่าเลย

แต่งานนี้...ต้องมีใครเจ็บตัวกันบ้างละ

คอยดูให้ดีเถอะ ผมไม่ปล่อยเขาไว้ง่าย ๆ แน่!